

Mijn leven in Middelburg.

Mag ik me even voorstellen? Ik ben Wil Kouws geboren Westmaas. Mijn moeders meisjesnaam was Zeventer. Haar vader, mijn opa dus, was kastelein van "Café Damzicht"

van voor de oorlog tot begin 60er jaren. Ik woonde elders in Middelburg, maar in het café was ik kind aan huis. Toen Walcheren na de bombardementen van de dijken tijdens de oorlog onder water kwam te staan zijn we bij mijn grootouders ingetrokken.

Opa Zeventer en ik

Het oude politiebureau stond er nog; vastgebouwd aan de graanschuur. Daarnaast stond de groentekraam van Wim Flipsen. De Duitse commandant was in het politiebureau ingekwartierd en natuurlijk had opa daardoor geregeld Duitse klandizie. Op een kwade dag brak er in het café onder de Duitsers een enorme vechtpartij uit. Een van de soldaten wilde mijn opa met een zware kaartstoel op 't hoofd slaan. Mijn moeder die hoogzwanger was van een tweeling wilde hem tegenhouden en kreeg de stoel tegen haar lichaam. Ze is met spoed per ambulance naar het ziekenhuis gebracht en heeft daar beide kinderen verloren. De Duitse commandant heeft haar een fruitmand gestuurd met duizend excuses.

In die tijd heeft ook een familie uit een omliggend dorp onderdak gekregen in het café. Een jongere zus van mijn moeder speelde met de kinderen van dat gezin rond het biljart. Mijn grootmoeder, Grada Zeventer, was een heel lieve vrouw waarvan ik zielsveel hield. Opa was een wat strengere man; hij had inderdaad zagezegd "de broek aan". Toch kwam ik dolgraag in het café.

***Het gezin
Zeventer***

De tap stond toen nog in 't voorste gedeelte van het café. Studenten van een nabij gelegen school kwamen tussen de middag koffie drinken en ik mocht dan van opa in de spoelbak de kopjes wassen. Ik verdiende dan 25 cent; een vermogen! Mientje van 't Orgel kwam op haar gypen ook voor een koffie, maar zeker niet iedere dag. Koperen Ko stond vaak voor de deur te spelen en waarom hij niet binnenkwam weet ik niet. Hij woonde in die tijd nog in de Spanjaardstraat.

Mijn vader was bij de marine en toen ik 5 jaar was vertrok ons gezin naar Indië. Na de onafhankelijkheid begin jaren 50 kwamen we terug en hebben toen geruime tijd boven het café gewoond. Uiteindelijk kregen we een woning in de Molstraat toegewezen; lekker dicht bij het café waar ik vaak te vinden was. Later zijn we verhuisd naar de Nieuwe Poortstraat en toen ik 15 jaar was hebben we Middelburg weer verlaten.

Inmiddels ben ik 72 jaar en woon aan de andere kant van het land. Ieder jaar ben ik wel een keer in Middelburg te vinden. Vaak heb ik in al die jaren als ik over de Dam wandelde gedacht "Wat zou ik graag nog eens binnen willen kijken". Tot ongeveer een maand geleden: Damzicht.....een eetcafé "De Zwarte Ruit op 't Witte Paard". Van de gelegenheid gebruik gemaakt om naar binnen te gaan. Ondanks dat het interieur veranderd is herkende ik nog veel van vroeger. We (mijn man en ik) hebben er lekker gegeten met een goed glaasje wijn en gebabbeld met de nieuwe uitbater en het personeel. Ze waren allervriendelijkst en erg geïnteresseerd.

Theo en Grada, in de voorkamer boven het café voor hun slaapkamerdeuren

Op het advies van een van de bezoekers hebben we nog aangebeld bij de bewoners van de bovenverdieping die eigenaars van het pand zijn. En ja, we mochten binnen kijken. Ook daar weer....erg veel verbouwd, maar toch: een golf van herinneringen. Lieve mensen die nu verblijven op Dam 33, bedankt voor jullie gastvrijheid en interesse. Jullie hebben mij een Gouden Dag bezorgd.

Wil Kouws - Westmaas.